

GULYÁS LÁSZLÓ

CÍM NÉLKÜLI VERSEK

*

*Emberek mentek a faluban,
nem néztek se jobbra, se balra,
éppen csak keresztülmentek
kezükből iratokkal duzzadt a táská
s az iratokban törvény,
úgy vitték, mint valami lopott dolgot.*

**

*Alig száradt meg hátamon a toll,
szívem már szállni akart.*

*Ó, menjek-e tovább, vagy
megálljak ezen az első ponton?*

*S ugyan mi volt az a néhány év,
mi volt, amit
leloptam az idő csontjáról?*

*Mint a tehén, mely nem adja le
a tejet, csak nehezen.*

*Elöttem kinyílt a kapu
s most becsukja halkán
a két kezem.*

*A hullámok lassan visznek,
míg belefognak a felhőkbe.
Megáll a szívdobogásom,
ez az a perc, amely
elveszi az agy egyensúlyát.*

*Élet, arcodra véstem
korommal virágzó szavaimat,
miket a víz
le nem áztat hosszú folyással.*

*Én még sose láttam a tengert,
csak éreztem, ahogy messziről
csillogott, hánykolódott.*

*Szeretnék közel menni hozzá,
vinni egy fonnyadt fűszálat,
egy kiszáradt göröngyöt.*

*A szívemből milyen vágy
pittant ki,
a szívdobogásom,
a minden-akarásom
miért is lehetett semmi?*

*Belekiabáltam a mélységbe
és hangom a messzeség
sötét magába zárta.
S lehet, kiengedi ajtaja mögül,
ha erősen kigyúl a fény.*

Az út összetört — kerek,
a kosárban penészes — kenyér,
eszi, rágja a — poloska.

Megcsavarodott — emberbél,
jön, jön az óra, a — számtan,
fejemben fúj a — szél.

Messze zöldell a — sarjú,
fölötte sok éhes — varjú,
rájuk hull égi — terítő.

Fejünkbe belegyúrták a múltat,
szívünkbe beleverték,
a jövőre nem tanítottak,
arra, hogy nincs isten,
hogy menjünk
a szép virágos, ízes mezőkre
a pocsolyákból,
hogy mosakodjunk ki Ludasból,
apánkból, anyánkból.

Próbálok még verset írni,
de alig tudok már.
Fejemben felhő,
én pedig a fejemből írok,
a szívem kifacsart.

